

Sygn. akt: I C 507/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko I. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

I C 507/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pozew przeciwko I. G. o zapłatę kwoty 1941,47 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1880,68 zł od dnia 26 maja 2017 roku do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w księgach rachunkowych powoda figuruje wymagalna i niespłacona wierzytelność przysługująca powodowi od pozwanego, a wynikająca z czynności bankowej objętej umową kredytu (...) nr (...), w ramach której został udzielony kredyt. Powód podkreślił, iż na dochodzoną pozew kwotę składają się następujące kwoty: 1880,68 zł tytułem należności głównej oraz 60,79 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 25 maja 2017 roku.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) rozpoznanie sprawy przekazał do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwany I. G. nie złożył odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawił się na rozprawie wyznaczonej na dzień 3 października 2017 roku, nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

W dniu 3 października 2017 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwany I. G. nie stawiał się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedział się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należyte w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda. Takie ujęcie nie oznacza, że sąd nie może powziąć wątpliwości co do twierdzeń powoda w świetle faktów powszechnie znanych albo znanych sądowi z urzędu.

W ocenie Sądu, zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości. Konieczne zatem było przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Podkreślenia wymaga fakt, iż strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

W niniejszej sprawie roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Twierdzenia powoda zawarte w pozwie nie zostały poparte żadnymi dowodami. Powód wymienił w treści pozwu dowody, w oparciu o które domagał się dochodzonej należności, jednak po przekazaniu niniejszej sprawy do rozpoznania tut. Sądowi, żaden z wymienionych dowodów nie został przedłożony do akt sprawy. Powód w szczególności nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego, iż pozwanego i powoda łączył stosunek prawny, na podstawie którego powstało zobowiązanie

pozwanego i z którego się nie wywiązał. Brak również dowodów, z których wynikałaby podstawa naliczenia odsetek dochodzonych niniejszym pozwem oraz poniesionych kosztów.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił zarówno podstawy, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, a w zasadzie jego brak, nie potwierdza bowiem zawarcia przez pozwanego umowy kredytu i nie wywiązania się z niej.

W oparciu o powyższe podstawa powstania roszczenia, którego dochodzi w niniejszej sprawie powód oraz jego wysokość – budzą wątpliwości sądu, które uzasadniają oddalenie powództwa.